

Jessie
Burton

The Sunday Times bestseleris Nr. 1

ROMANAS

Mūza

baltos lankos

Jessie Burton

Mūza

romanas

Iš angļu kalbos vertē Emīlija Ferdmanaitē

baltos lankos

Loris mane surado ruggpjūčio penkioliktąją. Buvo septynios ryto, ir aš skubėjau į ankstyvą pamainą. Krautuvės tebebuvo uždarytos, autobusai Čaringo Kryžkelės keliu važinėjo rečiau. Žingsniauau Pal Malu – įprastai gyvybe trykštanti gatvė buvo tuščia, paskendusi žalsvoje šviesoje. Visą savaitę lijo, ir grindinio akmenys buvo šlapi nuo apyaušrio liūčių, medžiai vėjyje siūbavo tarsi jūržolės. Esu mačiusi kur kas smarkesnio lietaus, tad manęs jis nebaugino: saugodama nuo purslų, įbrukau *Express*, kurį nešiau Pamelai, į rankinuką, perėjau Karltono sodus ir patraukiau į Skeltono aikštės centrą. Praėjau pro pjedestalą, ant kurio stovėjo seniai mirusio politiko statula, vaizduojanti tuščio žvilgsnio senioką, kurio apsiaustą dergė balandžiai. Anksčiau būčiau pasmalsavusi, kas gi jis toks – tačiau penkeri metai Londone ištrynė bet kokį domėjimąsi Viktorijos laikų kriošenomis. Begalybėn išmeigtas statulos žvilgsnis tik didino mano nuovargį.

Pakėliau akis į Skeltoną. Prie durų stoviniavo aukštas lietas jaunuolis, vilkintis patrintą odinį švarką. Jis buvo siauro veido ir labai tamsių rudų plaukų. Priėjusi arčiau supratau, kad tai jis. Pajutau, kaip gniaužia gerklę, susitraukia skrandis, krūtinėje daužosi širdis. Ėmiau lipti laiptais, ieškodama rankinuke Skeltono durų raktą. Šį kartą Loris buvo su akiniais, jų stiklai blizgėjo ryto šviesoje. Po pažastimi spaudė paketą, suvyniotą į rudą popierių – į tokį mėsininkai vynioja savo prekes. Pamatęs mane Loris išsišiepė.

– Labas, – tarė jis.

Koks jausmas pamatyti Lorio šypsena? Pamėginsiu apibūdinti: tarytum gydūnas būtų uždėjęs delnus man ant krūtinės. Mano kelių girnelės pavirto į košę, žandikaulis dilgčiojo, burna išdžiūvo. Panūdau jį apkabinti ir pasakyti: „Tai tu, tu atėjai.“

– Sveiki. Kuo galiu padėti?

Jo šypsena suvirpėjo.

– Neprisimeni? Susipažinome vestuvėse. Buvau su Barbaros šutve. Tu skaitei eilėraštį ir nenorėjai su manimi šokti.

Aš susiraukiau.

– A, tikrai. Kaip sekasi?

– Kaip *man* sekasi? Tau neįdomu, kodėl aš čia?

– Dabar septynios valandos ryto, pone... hmm?

– Skotas, – tarė jis, ir šypsena dingo jam nuo veido. – Loris Skotas.

Praėjau pro jį ir negrabiai įkišau raktą į spyną. Kas man darosi? Po visų fantazijų apie tai, kaip mes būsime kartu, susidūrusi su tikrove vėl tapau tokia pat neperkalbama kaip iš pradžių. Stumtelėjusi duris įžengiau į vidų, jis nusekė įkandin.

– Atėjote su kuo nors susitikti? – paklausiau.

Jis pervėrė mane priekaištingu žvilgsniu.

– Odele. Po velnių, apėjau visas šio miesto galerijas, visus muziejus, kad tave surasčiau.

– *Mane?*

– Taip.

– Penkias savaites nesugebėjai manęs surasti? Galėjai paklausti Patriko Minamoro.

– Suskaičiavai, – nusijuokė jis.

Iškaitau ir nususukusi ėmiau tikrinti paštą. Jis iškėlė rudo popieriaus paketą ir tarė:

– Atnešiau liūtaites.

– Ką tokias?

Mano balse aiškiai skambėjo įtarimas. Jis šyptelėjo.

– Mamos paveikslą. Paklausiau tavo patarimo. Kaip manai, ar rasiu, kas man jį įvertintų?

– Nė neabejoju.

– Patikrinau tavo pastebėtus inicialus, I. R. Nieko neradau. Greičiausiai paveikslas bevertis.

– Ketini jį parduoti?

Tebesvaigstančia galva, nemaloniai tuksenančia širdimi apėjau medinį registratūros stalą. Dar niekada gyvenime nebuvau su vaikinu tokia tiesmuka.

– Galbūt. Pažiūrėsime.

– Maniau, tavo motina jį dievino?

– Mano motina dievino *mane*, – atšovė jis, su niūria šypsena dėdamas paketą ant stalo. – Juokauju. Aš *nenoriu* jo parduoti, bet jeigu jis ko nors vertas, bent žinosiu, nuo ko pradėti. Tas šunsnukis Džeris – atsiprašau už žodyną – bet kurią akimirką gali išspirti mane lauk.

– Argi tu neturi darbo?

– *Darbo?*

– Už kurį būtų mokama?

– Esu dirbęs praeityje.

– Tolimoje ir nebeatmenamoje?

– Kokia tu kritiška, – vyptelėjo jis.

Tiesą pasakius, aš *tikrai* buvau kritiška žmonių, kurie nenori dirbti, atžvilgiu. Visi, su kuriais susipažinau atvykusi į Londoną: Sintė, batų parduotuvės merginos, Semas, Patrikas, Pamela, – turėjo darbus. Vien *būti* Londone reiškė turėti darbą. Ten, iš kur esu kilusi, nuosavas darbas – vienintelis būdas pabusti iš ilgo miego, lydėjusio ištisas laukuose dirbusias kartas. Tai buvo vienintelė išeitis. Sunku pakeisti visą gyvenimą tave lydincias žinutes, juo labiau kad jos išsištos anksčiau, nei tu gimei.

Loris spoksojo į rudą popierių.

– Ilga istorija, – burbtelėjo jis, pajutęs mano nepritarimą. – Mane išmetė iš universiteto. Prieš kelerius metus. Mano motina nebuvo... ai, nesvarbu. Bet norėčiau pradėti ką nors naujo.

– Aišku.

Jis susinepatoginęs subruko rankas į švarko kišenes.

– Klausyk, Odele. Aš nesu... slunkiūs. Tikrai *noriu* ką nors veikti. Man svarbu, kad tu tai žinotum. Aš...

– Gal nori arbatos?

Jis stabtelėjo vidury sakinio.

– Arbatos. Taip. Dieve, bet ir ankstoka, – nusijuokė jis.

– Būtum ten taip ir stovėjęs, kol nebūčiau pasirodžiusi?

– Taip.

– Tu pakvaišęs.

– Kas čia pakvaišęs? – tarė jis, ir mes šyptelėjome vienas kitam. Pažvelgiau į jo blyškų veidą.

– Mano motinai tu vis tiek atrodytum tobulas, nors ir be-darbis.

– Kodėl gi?

Atsidusau. Pernelyg ankstyvas rytas leistis į aiškinimus.

Mudu valandą prasėdėjome vestibulyje, užsirakinę lauko duris; aš rūšiauvau paštą, plikiau arbatą ir kavą, kurių atsargas mums su Pamela kasdien tekdavo papildyti. Regis, puodelis arbatos Lorį nuoširdžiai pradžiugino. Tarytum niekada iki tol nebūtų matęs karšto gėrimo.

Jis man papasakojo apie motinos laidotuves.

– Buvo klaiku. Džeris perskaitė eilėraštį apie mirštančią rožę. – Užsidengiau delnu burną, kad paslėpčiau šypsena. – Gali juoktis. Mano motina irgi būtų kvatojusi. Būtų pasibaisėjusi. Jai rožės nė nepatiko. O Džeris skaitydamas poeziją nutaisė apgailėtiną balsą. Blogesnio nesu girdėjęs. Tarytum jo pilve būtų stūmoklis.

Kunigas buvo nukriošęs. O palydinčiųjų ne daugiau kaip penki. Buvo sumautai šlykštu, ir pikta, kad jai tenka tai tverti.

– Man labai gaila, – pasakiau.

Jis atsiduso ir ištiesė kojas.

– Tai ne tavo kaltė, Odele. Šiaip ar taip, nebesvarbu. Viskas baigta. Tesiilsis ramybėje, ir taip toliau. – Loris pasitrynė veidą, tarsi bandytų ištrinti prisiminimus. – O tu? Kaip sekasi gyventi be kambariokės?

Maloniai nustebau, kad jis nepamiršo.

– Neblogai. Šiek tiek per ramu.

– Maniau, tau patinka ramybė.

– Kodėl?

– Nenorėjai eiti į „Flamingą“.

– Ramybė ramybei nelygu.

Mudu užtilome. Aš sėdėjau registratorės vietoje, jis – priešais mane, tarp mūsų ant stalo gulėjo rudo popieriaus paketas. Tyla buvo maloni, šilta ir jauki, ir man patiko, kad Loris sėdi šalia nelįsdamas į akis, tačiau tebeskleisdamas tą šviesą, kurią pajutau, kai pirmąsyk susitikome.

Man jis buvo gražus; dėdama Pamelai ant stalo *Express* ir apsimestinais kuisdamasi, vyliausi, kad ji kur nors užtruks. Tėvynėje man teko porą kartų įsivelti į tai, ką motina būtų pavadinusi „pasitampymu“: kino teatro „Roxy“ tamsoje laikytis už rankų, po pasikaitų sukirsti po dešrainį, droviai pasibučiuoti „Princes Building“ koncerte, vėlų vakarą surengti iškylą Pič Vuoke, stebint melsvą naktinių vabzdžių skleidžiamą šviesą. Bet niekada nebuvo... nuėjusi iki galo.

Aš apskritai vengiau vyrų dėmesio, visas tas merginimas man atrodė kankynė. Mums, Port of Speino moksleivėms, *laisva meilė* buvo neįmanoma. Katalikiškas auklėjimas, nepakitęs nuo Viktorijos laikų, buvo prisodrintas užuominų į puolusias

moteris ir pagedusias mergaites, įklampintas savo pačių kvailybės. Buvome mokomos, kad kūniškiems mainams esame *per geros*.

Mano požiūris į seksą išdidžiai baimingas: mane trikdė tai, kad *buvo* mergaičių, kurios tai darė – Listrė Vilson ar Dominika Mendes, turinčios vyresnių draugužių, besidalijančios paslaptiniais žvilgsniais, be abejonės, puikiai leidžiančios laiką. Kaip jos susirasdavo vaikinių, man visada buvo mįslė, bet įtariau, kad tai susiję su nepaklusnumu, lipimu pro miegamojo langus ir šlaidymusi po naktinius klubus netoli Frederiko gatvės ir Jūrų aikštės. Mano atmintyje bebaimės Listrė ir Dominika atrodė moterys nuo pat gimimo, tarp mūsų įsimaišiusios undinės, viliojančios ir galingos. Nenuostabu, kad mes, baikštuolės, sulindome į knygas. Seksas buvo žemiau mūsų, nes jis mums nepasiekiamas.

Pagrindinės Skeltono durys tebebuvo užrakintos. Nenorėjau, kad tai baigtųsi – pagalbiniame kambaryje švilpiantis arbatinis, jis, ištiesiantis ir vėl sukryžiuojantis kojas, kamantinėjantis, kokius filmus esu mačiusi ir kaip galėjau nematyti to, ar patinka bliuzas, o gal labiau folkloras, kiek mėnesių čia dirbu, ar patinka gyventi Klepame. Loriui visada pavykdavo padaryti taip, kad jautumeisi svarbus.

– Gal norėtum nueiti į kiną? – pasiūlė jis. – Galėtume pasižiūrėti „Gyveni tik du kartus“ arba „Juokdarius“.

– „Juokdarius“? Na, tau gal ir tiktų.

– Oliveris Ridas vaidina tiesiog nuostabiai, tik ar kriminalinė avantiūra tau nepasirodys per lengvabūdiška?

– *Lengvabūdiška?* Kodėl?

– Nes tu protinga. Įsižeistum, jei nusivesčiau pažiūrėti, kaip du žiopiai straksi aplink karūnos brangakmenius.

Nusijuokiau: mane nudžiugino ir sujaudino mintis, kad Lori taip pat nerimauja ir nebijo to pripažinti.

– O gal norėtum pamatyti kokį nors prancūzišką filmą? Vieną iš tų, kuriuose žmonės įeina ir išeina iš kambario, žiūrėdami vienas į kitą?

– Eime pažiūrėti Bondo.

– Gerai. Puiku. Puiku! Man labai patiko „Auksapirštis“ – ypač tas jo katiliukas! – Aš vėl nusijuokiau, ir jis priėjęs prie stalo pasilenkė ir paėmė mane už rankos. Sustingau į ją žiūrėdama. – Odele, – tarė jis. – Aš manau, tiksliau, žinau, kad tu esi...

– Kas?

– Kad esi tiesiog...

Jis tebelaikė mane už rankos. Pirmą kartą gyvenime nenorėjau, kad vyras mane paleistų.

Lauke prapliupo lyti. Išsiblaškiusi pasukau galvą durų pusėn – už jų pilku šaligatviu kaskadomis sruvo vanduo. Loris pasilenkė ir pabučiavo mane į skruostą. Atsisukau ir jis vėl mane pabučiavo, man buvo gera, taigi kelias minutes stovėjome Skeltono registratūroje ir bučiavomės, kol aš atšlijau.

– Per tave mane išmes.

– Gerai. Ne, tai ne.

Paikai vypsodamas Loris vėl atsisėdo ant kėdės. Lietus jau spėjo įsismarkauti, bet tai buvo angliškas, o ne Trinidado lietus. Tėviškėje iš grūmojančio dangaus verždavosi oriniai kriokliai, ištišos savaitės atogrąžų liūčių, nuskalbti miškai kone juodi nuo žalumo, užgesusios neoninės iškabos, suplakti į purvą šlaitai, aukštieji daubrai tokie raudoni, lyg nudažyti žmogaus krauju – ir mes visi, palindę po stoginėm ar besislepiančiams namuose, laukiantys, kol vėl bus saugu išeiti į žvilgantį asfaltuotą kelią. Sakydavom „lijo“, kai norėdavom pasiteisinti pavėlavę, ir visi visada suprasdavo.

* Minimi populiarūs tų laikų filmai: „You Only Live Twice“ (1967), „The Jokers“ (1967), „Goldfinger“ (1964).

– Kas? – paklausė Loris. – Kodėl šypsaisi?

– Nieko, – atsakiau. – Nieko.

Pasigirdo beldimas į duris. Pro stiklą iš po plataus juodo skėčio į mus žiūrėjo Kvik.

– Vaje! – aiktelėjau. – Ji ankstyva.

Puoliau atrakinti durų, dėkodama Dievui, kad ji neužklupo mūsų bučiuojantis. Kvik žengė į vidų, ir man pasirodė, kad jos veidas įkriūtęs. Ji nusivilko paltą ir nupurtė skėtį.

– Rugpjūtis, – burbtelėjo Kvik. Tada apsidairė ir išvydo Lorį. – O jūs kas būsit?

– Susipažinkite – ponas Skotas, – pasakiau, nustebinta jos tiesumo. – Jis norėtų su kuo nors aptarti savo paveikslą. Pone Skotai, čia – panelė Kvik.

– Ponas Skotas? – pakartojo ji, negalėdama atplėšti nuo jo akių.

– Sveiki. – Pašoko nuo kėdės Loris. – Nutariau pasidomėti, ar mano rankose brangenybė, ar šlamštas. – Jis ištiesė ranką, ir Kvik, tarsi priešindamasi galingam magnetui, padavė savąją. Mačiau, kaip ji krūpteli, nors Loris nieko nepastebėjo.

– Jūsų labui, pone Skotai, – vos šyptelėjo ji, – tikiuosi, kad tai bus pirmasis atvejis.

– Ir aš.

– Galiu pažiūrėti?

Loris nuėjo prie stalo ir pradėjo vynioti popierių. Kvik liko stovėti prie durų, pirštais gniauždama skėčio smaigalį. Ji nenuleido nuo jo akių. Nuo lietaus jos paltas buvo permirkęs, bet moteris jo nenusivilko. Loris iškėlė paveikslą ir pridėjo prie savęs, kad mes su Kvik galėtume apžiūrėti.

– Štai ir jis.

Keturias ar penkias sekundes Kvik stovėjo ir stebeilijo į aukšnią liūtą, mergaites, už jų besidriekiantį peizažą. Skėtis išslydo jai iš rankų ir nukrito ant grindų.

– Kvik? Jums negera? – paklausiau.

Ji pažvelgė į mane, staiga apsisuko ant kulno ir išėjo pro duris.

– Nėra jis toks blogas, – atsiduso Loris, žiūrėdamas jai įkandin pro paveikslą viršų.

Kvik nuleidusi galvą skubėjo per aikštę, nekreipdama dėmesio į merkantį lietų. Kol siekiau savo palto, pasirodė Edmundas Ridas, traukdamas nuo galvos varvančią fetrinę skrybėlę. Jis metė į mane žvilgsnį.

– Panele... Baston, ar ne?

– Bastijo.

– Kur taip skubate?

– Paskui panelę Kvik. Ji... pamiršo skėtį.

– Kiek žinau, mūsų laukia susitikimas.

Ridas atsisuko ir pamatė Lori, kuris vėl sėdėjo ant kėdės pasidėjęs ant kelių paveikslą, paskubomis suvyniotą į rudą popierių.

– O čia kas?

– Ponas Skotas atnešė paveikslą.

– Šitai aš matau. Ar ne ankstoka tokiam sujudimui – dar tik penkiolika po aštuonių? Kur panelė Radž?

– Man rytinė pamaina, pone Ridai. Ponas Skotas atėjo su viltimi, kad kas nors apžiūrės jo paveikslą. Tai buvo jo motinos... mėgstamiausias... – numykiau, nekantraudama bėgti paskui Kvik, kad įsitikinčiau, jog jai viskas gerai.

Ridas tyčia neskubėdamas vilkosi šlapią palta, tarsi būčiau užkrovusi jam ant pečių viso pasaulio našta. Jis buvo aukštas, pečiuitas vyriškis, užgožiantis visą erdvę savo gerai pasiūtu kostiumu, žilų plaukų kupeta ir medienos aromato odekolonu.

– Ar buvote susitaręs iš anksto? – paklausė jis Lorio, nekantriai varstydamas mažomis melsvomis akutėmis.

– Ne, sere.

– Žinote, mes ne koks informacijos biuras. Ne taip čia viskas vyksta.

Loris įsitempė, vyniojamasis popierius sučežėjo.

– Žinau.

– Na, gal ir nežinote. Paprašykite, kad panelė Bastijo pakirtų jums susitikimą kitą savaitę. Šiandien neturiu laiko. – Jis atsigręžė į duris, pro kurias išbėgo Kvik. – Ir kur dabar ta Marđzorė išlėkė?

Dar niekada nebuvo mačiusi Rido sunerimusio. Jam atsigręžus Loris atsistojo, ir dalis rudo popieriaus nukrito ant grindų. Ridas sustingo, įsmeigęs akis į pusę atidengto paveikslo – auksinį liūtą.

– Čia jūsų? – paklausė jis Lorio.

Loris nuleido akis ir pasilenkęs pakėlė popierių.

– Taip, – gindamasis tarė jis. – Tiksliau, mano motinos. O dabar – mano.

Ridas žengė prie Lorio, tačiau šis iškėlęs ranką atsitraukė.

– Pala. Sakėte, neturite kada. Sakėte, kitą savaitę. Nors iki to laiko galbūt nunešiu jį kur nors kitur.

– Na jau, – tarstelėjo Ridas ir nuleido rankas. – Aš tik noriu apžiūrėti jį iš arčiau. Prašau, – pridūrė jis; regis, tas žodis jam kainavo daug pastangų.

– Kam? Ką tik jums buvo nusišvilpti.

Ridas nervingai nusijuokė.

– Atleiskite, bičiuli, jei elgiausi stačiokiškai. Pas mus čia atsi-velka gyvas velnias žmonių, tempiančių tetulės Ednos palikimą ar dar ką nors, ką už tris šilingus nusipirko iš kokio nors prekeivos Brik Leine, jau bloga darosi. Bet tai, ką atsinešėte, atrodo įdomu. Jei leistumėte man apžiūrėti, galbūt galėčiau paaiškinti kodėl.

Padvejojęs Loris paguldė paveikslą ant stalo. Tada nuėmė ir likusį popierių. Ridas žengė į priekį, rydamas paveikslą akimis, jo pirštai pakibo virš nukirstos mergaitės galvos, it gyvatė susirangiusios kasos, romaus liūto žvilgsnio.

– Viešpatie Dieve. Iš kur jūsų motina jį gavo?

– Nežinau.

– Ar galite paklausti?

Loris pašnairavo į mane.

– Ji mirusi.

– Suprantu. – Ridas dvejojo. – Tačiau... ar bent numanote, iš kur ji galėjo jį gauti?

– Daugumą daiktų motina įsigydavo senienų krautuose arba blusturgiuose, kartais aukcionuose, bet šitą prisimenu dar nuo vaikystės. Jis visada kabėjo ant sienos jos kambarielyje, kad ir kur persikraustytume.

– Kur jis kabėjo paskutinį sykį?

– Jos name Surėjuje.

– Ar ji kada nors su jumis apie jį šnekėjo?

– Kodėl turėjo?

Ridas atsargiai pakėlė paveikslą ir žvilgtelėjo į nugarėlę.

– Jokio rėmo, tik kabliukas, – sumurmėjo. – Ką gi, – kreipėsi jis į Lorį: – Jeigu darbas visada pas ją kabėjo, vadinasi, buvo jai kažkuo reikšmingas.

– Manau, jis jai buvo tiesiog gražus, – atsakė Loris.

– *Gražus* – gal ne visai tas žodis, kuriuo jį apibūdinau.

– O kaip jį apibūdintumėte?

Ridas apsimetė neišgirdęs Lorio ironijos.

– Iš pirmo žvilgsnio – *drąsus*. O kilmė irgi svarbi, pone Skotai, jeigu nuspręstumėte paveikslą išstatyti parodai ar parduoti. Manysčiau, kaip tik dėl to ir atnešėte jį mums.

– Tai vis dėlto jis šio to vertas?

Stojo tylą. Ridas giliai alsavo, išmeigęs akis į paveikslą.

– Pone Skotai, ar galėčiau pasikviesti jus į savo kabinetą, kad apžiūrėčiau paveikslą iš arčiau?

– Gerai.

– Panele Bastijo, atneškite mums kavos.

Ridas pakėlė paveikslą ir mostelėjo Loriui sekti įkandin. Žiūrėjau, kaip jie lipa sraigtiniais laiptais – Loris atsigręžęs per petį, iš susijaudinimo išplėstomis akimis, rodydamas man iškeltą nykštį.

Lietus buvo pavirtęs vientisu srautu. Puldinėjau po aikštę ieškodama Kvik, bet, suprantama, jos jau nebebuvo. Tarsi ietį iškėlusį jos suskleistą skėtį, bėgau kaire aikštės puse ir pasukau Pikadilio link, aklai tikėdamasi ją tenai pamatyti. Dar kartą pasukau į dešinę, nesąmoningai eidama metro pusėn, ir už kelių namų išvydau ją. Automobiliai pypsėjo ir žviogė, priekyje dunksojo Eroso statula.

– Kvik! – riktelėjau. – Jūs palikote skėtį!

Kelios galvos atsisuko į mane, bet man nerūpėjo. Kvik skubiai tolo, tad pasileidau dar greičiau ir ištiesusi ranką ją paliečiau. Ji atšoko it nutvilkyta ir staigiai atsisuko. Jos žvilgsnis buvo įsmeigtas į kažkokį tolimą tašką – toliau, nei siekė triukšminga gatvė, aukšti suodžiais apskretę pastatai, spalvingos iškabos, beviltiškai per balas šokinėjantys pėstieji. Paskui Kvik beveik su palengvėjimu sutelkė dėmesį į mane. Ji buvo permirkusi, ir nors jos veidas buvo šlaputėlis, nebūčiau galėjusi pasakyti – nuo lietaus ar ašarų.

– Pamiršau vieną dalyką, – tarė ji. – Namuose... pamiršau... turiu grįžti ir susirasti.

– Atnešiau jūsų skėtį. Leiskite pagauti jums taksi.

Ji pažvelgė į skėtį, tada į mane.

– Odele, betgi jūs *kiaurai* peršlapusi. Kurių galų išbėgote?

– Nes... na, nes išbėgote *jūs*. Tik pažiūrėkite į save.

Paliečiau jos šlapią rankovę, ir ji trumpam į ją įsispoksėjo. Nustebau, kokia liauna jos ranka.

– Štai.

Ji paėmė man iš rankų skėtį ir išskleidė virš mudviejų galvų. Žiūrėjome viena į kitą po juodu baldakimu, o pro mus stumdymiesi skubėjo žmonės, ieškodami priedangos nuo lietaus. Jos

garbanos buvo prilipusios prie kaktos, pudra nuplauta nuo veido, ir aš pamačiau tikrąjį odos atspalvį – keista, tačiau be makiažo jos veidas dar labiau panėšėjo į kaukę. Kvik tarsi ketino ką sakyti, bet apsigalvojo.

– Dieve tu mano, – sumurmėjo ji ir akimirką užsimerkė. – Prakeiktas musonas.

– Ar pagauti jums taksi?

– Važiuosiu metro. Cigaretės turbūt neturite?

– Ne, – sutrikusi atsakiau, nes ji tikrai turėjo būti pastebėjusi, kad nerūkau.

– O tas vyras – kaip jis atsidūrė Skeltone? Jūs jį pažįstate? Man pasirodė, kad pažįstate.

Nuleidau akis. Aplink mūsų batus telkėsi milžiniškos balos. Prisiminiau kavą, kurios taip ir neišviriau, ir kad grįžusi kažin ar tebeturėsiu darbą.

– Mačiau jį tik kartą – Sintės vestuvėse. Šiandien jis mane susirado.

– Susirado? Sakyčiau, atkaklus elgesys. Jis jums... neįkyri, ką?

– Visai ne. Jis malonus, – atsakiau truputį gindamasi. Kodėl dabar Kvik prakalbo apie Lorį, jei keistai elgiasi pati?

– Aišku. – Regis, ji nurimo. – Klausykite, Odele, man jau metas. Perduokite jam, kad nekvaršintų galvos su tuo paveikslu.

– Ponas Ridas jį jau pamatė.

– Ką?

– Jis atėjo neilgai trukus po jūsų. Sakė, kad buvote suplanavę ankstyvą susitikimą. Vos išvydęs paveikslą nusinešė jį į savo kabinetą.

Kvik žvilgtelėjo kažkur pro mane Skeltono pusėn.

– Ir ką ponas Ridas sakė apie paveikslą?

– Regis, jis... susijaudino.

Kvik nuleido akis, jos išraiška tapo neįskaitoma. Tą akimirką atrodė labai sena. Sugriebė mano ranką ir ją suspaudė.

– Dėkoju jums, Odele, – už skėtį. Jūs nepaprasta, tikrai. Bet
paimkite jį, aš vis tiek leidžiuosi į metro. Grįžkite į kontorą.

– Kvik, luktelėkite...

Ji įbruko skėtį man į rankas ir nulipo į metro stotį. Norėjau
dar kartą ją pašaukti, bet Kvik jau buvo dingusi iš akių.